

Parochie	1
In de pen	6
Samenleving	8
Klapstoel	9
Kerk	10
Varia	13
Dossier	14
Cultuur	17
Het verlangen	18
Film	19
Op·tocht	20
Bisdom	22
Podium	24

Colofon

KERK & leven
Halewijnlaan 92
2050 Antwerpen
www.kerkenleven.be
KERK & leven is een uitgave van
Studiecentrum Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE

UITGEVER
Filip Debruyne
De parochie is verantwoordelijk
voor de eigen teksten

REDACTIE

Algemene redactie
tel. 03 210 08 40
fax 03 210 08 49
redactie.kerkenleven@kerknet.be
Hoofdredeacteur
Bert Claerhout
Eindredacteur
Peter Gordts
Redacteurs
Erik De Smet, Nicole Lehoucq,
Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel
Lieve Wouters
Redactiesecretariaat & Optocht
Martine Croonen
secretariaat.kl@kerknet.be
Diocesane redactie Antwerpen
Persdienst Bisdom Antwerpen
Schoenmarkt 2
2000 Antwerpen
tel. 03 202 84 30 (van maandag tot
woensdagmiddag)
fax 03 202 84 31
redactie.bisdom.antwerpen@
kerknet.be

Diocesane redactie Brugge

Persdienst Bisdom Brugge
Heilige Geeststraat 4
8000 Brugge
tel. 050 33 59 05
fax 050 34 14 32
persdienst.bisdom.brugge@
kerknet.be

Diocesane redactie Gent

Eveline Coppin
Bisdomplein 1
9000 Gent
tel. 09 225 16 26
fax 09 223 39 59
eveline.coppin@kerknet.be
Diocesane redactie Hasselt
Persdienst Bisdom Hasselt
Vrijwilligersplein 14
3500 Hasselt
tel. 011 28 84 58
fax 011 28 84 78
persdienst@bisdomhasselt.be
Diocesane redactie Mechelen-Brussel
Pers- en informatiedienst
Wollemarkt 15
2800 Mechelen
tel. 015 21 65 01
fax 015 20 94 85
aartsbisdom@kerknet.be

VORMGEVING

Grafisch ontwerp
Catapult, Antwerpen
Lay-out & Zetwerk
Tinne Van Litsenborg

PUBLICITEIT

Trevi Plus
Leopold II laan 53
1080 Brussel
tel. 02 428 21 03
fax 02 428 37 55
katrien.lannoo@treviplus.be
www.treviplus.be

DIENST PAROCHIEBLADEN

tel. 03 210 08 30 - fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN

Abonnementen en adreswijzigin-
gen uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ

NV Halewijn
© copyright
Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK & leven** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

COLUMN

Bert CLAERHOUT

Tunesië schudt Arabische wereld wakker

” Tunesië is al wekenlang in de greep van sociale en politieke onlusten. President Ben Ali, die sinds 1987 het land met harde hand regeerde, trachtte het protest met geweld de kop in te drukken, maar toen de volksopstand zich over het hele land verspreidde, zat er voor hem niets anders op dan naar Saudi-Arabië te vluchten. Inmiddels zijn bij de schermutselingen tientallen doden gevallen. Bij het ter perse gaan van dit nummer was het er nog altijd onrustig.

Tunesië is hier vooral bekend om zijn luxehotels en exotische stranden. Voor velen zijn de recente gebeurtenissen dan ook de zoveelste ver-van-mijn-bed-show. Toch zouden die wel eens voor de hele wereld van historische betekenis kunnen zijn. Niet toevallig immers klinkt ondertussen ook in tal van andere Arabische landen protest op tegen de hoge prijzen voor voedsel en huisvesting, alsook tegen de hoge werkloosheid.

De rellen in Tunesië begonnen nadat de 26-jarige Mohammed Bouazizi zich in Sidi Bouzid door zelfverbranding van het leven had benomen. Hij protesteerde daarmee tegen de inbeslagname, door de politie, van zijn zelfgekwakte groenten en fruit die hij – weliswaar zonder vergunning – op straat verkocht. Met de opbrengst daarvan moest hij immers zijn gezin onderhouden. Het medeleven na zijn zelfverbranding was zo groot, dat het straatprotest meteen in alle hevigheid losbarstte en tot een ongeziene escalatie leidde, die bovendien naar andere Arabische landen dreigde over te slaan. Ook Algerije, Egypte en Jordanië kampen immers met piekende voedselprijzen en uitzichtloze werkloosheidscijfers. In Jemen eisten betogers het aftreden van president Ali Abdullah Saleh, die er al sinds 1990 aan de macht is.

Dat vooral de jongeren opkomen voor een betere toekomst, hoeft niet te verbazen. Via westerse televisiezenders, het internet en andere moderne communicatiekanalen hebben ze weet van een heel andere

wereld die vrijheid, democratie en welvaart in het vaandel voert, wat schril contrasteert met de lethargie, het immobilisme en de corrupte regimes in de Arabische wereld. In tegenstelling tot vorige generaties praten ze niet stomweg antiwesterse slogans na en/of weigeren ze zich te wentelen in zelfbeklag. Ze eisen daarentegen hun deel van de vrijheid en de welvaart op. Ze verwachten van hun politieke leiders dat die daar werk van maken. Dat heeft niets met Allah te maken, maar alles met levenskwaliteit en het zoeken naar geluk. De islam dient niet langer als bliksemafleider.

Net zoals de communistische regimes in 1989, na de implosie van de Sovjet-Unie, een na een bezweken onder het protest van het volk dat om meer vrijheid, politieke rechten en democratie schreeuwde, wordt nu ook de Arabische wereld geconfronteerd met almaar meer jongeren die hun rechten opeisen en zich tegen de alleenheerschappij van hun leiders afzetten. De strijd is nog lang niet gewonnen. De geschiedenis leert dat dictatoriale en corrupte regimes vaak door een soortgelijk bewind worden vervangen. Het is evenmin uitgesloten dat islamisten van de onrust gebruik maken om het machtsvacuüm op te vullen. En is het Westen bereid hervormingsbewegingen te steunen als het daardoor afstand moet nemen van oude politieke clans die, in ruil voor onvoorwaardelijke steun, zonder meer de westerse belangen behartigden?

De opstand in Tunesië leert dat de nieuwe generatie Arabische jongeren zich niet meer laat paaien met vage beloften van autoritaire regimes, dat ze genoeg heeft van repressie en onderdrukking en dat de straten in de Arabische wereld niet het exclusieve terrein van extremistische moslims zijn. De Arabische heersers hebben hun oude gewaden nog lang niet afgelegd. Toch lijkt het er sterk op dat de geschiedenis een nieuwe, maar boeiende fase is ingetreden.”

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Kerk zondebok

KERK & leven, 5 JANUARI 2010

Hiermee reageer ik op de column van Bert Claerhout, *Kerk is willens nillens zondebok*. Wat mij tot nu toe weerhield van commentaar over de crisis in de Kerk, is het feit dat wat zich binnen de rooms-katholieke hiërarchie afspeelt, niet zo katholiek is. Het maakt ons zo machteloos en onbegrepen. Ik betreur dat mensen zich daardoor hebben gedistantieerd van de Kerk en begrijp dat het voor hen bijzonder moeilijk moet zijn om hun geloof te bewaren.

Het evangelie geeft me een zekere richtlijn, die mij – boven elke vernedering – in goede en minder goede dagen leidt. Het is de hoogste tijd dat wij ons terug oprichten.

Veerle LORIAUX, Izegem

God en het lijden

KERK & leven, 5 JANUARI 2010

1. Op de steeds weerkerende vraag hoe het mogelijk is dat God rampen en lijden toelaat, bieden vrome bedenkingen geen afdoende troost. Ik zoek liever een rationele verklaring. Het probleem ontstaat volgens mij door de gebrekkige woorden waarmee wij de ongreepbare God willen omschrijven. Vooral het woord ‘almacht’ speelt ons parten omdat wij met

dat woord van God tegenstrijdige krachttoeren eisen, zoiets als het maken van een vierkante cirkel.

Ook God is als het ware onderworpen aan de natuurwetten waarmee Hij het uitdienen-de heelal in evenwicht houdt. Bij zijn keuze om een stoffelijke wereld tot stand te brengen, is het onvermijdelijk dat stof vergankelijk is, verslijt, breekt, vergaat. Stoffelijk-zijn heeft ook zijn positieve kanten zoals het genot van eten en drinken, en ik zou niet graag het plezier missen van het geniale voortplantingssysteem.

Er zijn de nadelen: lijden en verdriet. Maar die zijn tegelijk drijfveren van de vooruitgang, een mens zoekt nu eenmaal slechts naar een oplossing als een probleem zich pijnlijk scherp laat voelen.

Een andere bron van ellende is de vrijheid die God de mens gaf. Weinig ouders durven aan hun kinderen zo'n vrijheid geven. Ze geven liever krampachtig hun ervaring door, om hen het leed te besparen dat ze zelf door hun mislukkingen hebben opgelopen. Maar ik ben blij dat ik met mijn vrijheid, weliswaar door de omringende omstandigheden beperkt, toch eigen keuzes kan maken en dat ik geen geprogrammeerde robot ben.

Als het geld van de oorlogen was besteed om in de Indische Oceaan een waarschuwingssysteem

tegen tsunami's te installeren, zou ons al veel menselijk leed bespaard zijn gebleven. Wanneer zal de mens inzien dat hoogmoed – gelijk willen zijn aan God en zelf willen beslissen wat goed en kwaad is – en het verlangen naar rijkdom en macht, de ware oorzaken zijn van het kwaad? Dat zijn precies de bekeringen die Jezus in de woestijn krachtadig afwees.

Julien LOGIE, Geluwe-Wervik

2. Marc Steen schrijft in *Vraag het aan Theo*: „Het model ‘straf voor zonde’ is trouwens een antwoord dat Jezus radicaal van de hand wijst in zijn repliek aan de leerlingen over de vraag of een blind geborene zijn handicap te wijten heeft aan zijn eigen zonden of aan die van zijn ouders (Johannes 9,2-3).” Maar in Johannes 5,14 staat over de genezing van de lamme van Betsaida: „Later trof Jezus hem in de tempel en sprak tot hem: ‘Zie, je bent nu genezen! Zondig niet meer, opdat je niets erger overkomt.’” Zo eenvoudig, rechtlijnig en radicaal is het toch niet.

Gerard HERMANS, Langdorp

Migrantenkerken

KERK & leven, 12 JANUARI 2010

Ik vind het goed dat de hoofdredacteur aandacht besteed aan de

bezieling die voor het christelijk geloof uitgaat van buitenlandse christelijke immigranten. Deze mensen zijn vaak op een heel diepe, natuurlijke wijze godsdienstig en weten van wanten wat bid-den betreft. Zij steken de vlam bij ons terug aan, op heel bescheiden wijze, zonder vaak in de media te komen.

Ook in UPIC, de Engelstalige universitaire parochie van de K.U.Leuven, maak ik dat mee, nu al drie jaar lang. De parochie is opgericht in 1988 en is zeer dynamisch. Wij hebben veeleer een probleem van een te kleine kerk. De sfeer is warm, er zijn vele Sub-Saharische Afrikanen die enthousiast bidden en zingen. En wij onderhouden het gemeenschapsgevoel met een uitgebreide receptie na elke eucharistie.

Ik ben zelf – samen met de stichtende priester die uit Duitsland afkomstig is en de koorleider die een Poolse Belg is – een van de weinige etnische West-Europeanen in onze groep, die meestal toch ruim honderd deelnemers tellt.

Wij hebben migranten niet alleen nodig voor onze economie, maar ook voor onze ‘geestelijke huishouding’. Hun enthousiasme werkt aanstekelijk. Het is meteen een medicijn tegen de inheemse verzuuring.

Stefaan HUBLU SOLFRIAN, Leuven